

Logotip del festival.

El Cor Infantil a Alemanya

La paraula exacte és impressionant. Veure un espectacle, de més d'una hora de durada, realitzat per més de 400 nens i nenes d'arreu del món i dirigit per John Jacobson, director i compositor americà especialitzat en crear grans escenografies, va provocar tal sensació que algú s'atreví a dir: <<això sembla la inauguració de les olimpíades>>. Es movien com a professionals.

Després d'enviar un enregistrament, el Cor Infantil va ser escollit per representar a Catalunya i Espanya en el festival internacional Touch the future, el qual era organitzat pel Cor Juventus Vocalis de Dannstadt en motiu del seu 15è aniversari, amb la seva directora Judith Janzen al capdavant. Així que el dimarts 2 de juliol vam sortir direcció a Alemanya amb moltes ganes i il·lusió, però també amb l'incertesa de no saber el que ens trobaríem.

El viatge, d'unes setze hores aproximadament, va transcórrer força ràpid entre converses, acudits i pel·lícules. En arribar a Speyer a les deu del matí, vam aprofitar per fer una visita a la catedral i pel centre del poble. I a l'hora de dinar vam anar cap a Dannstadt, on ens vam inscriure al festival, que començaria aquella mateixa tarda.

Des d'aquell dia, les hores van transcórrer més ràpid que mai. Entre assaigs, reunions, concerts de cada cor i visites, no quedava temps pel lleure. Tot estava programat. Per sort, les famílies que ens allotjaven eren molt amables i podíem trobar un moment pel descans.

Allà vam conèixer nens i nenes de diferents cors del món: el Cor Die Ghespeelkens de Bèlgica, el Cor Domsingshule i el Cor Südpfalzlerchen d'Alemanya, el Cor De Kickers d'Holanda, el Cor Kór Snolandsskóla d'Islàndia, el Cor Mennonite children's choir del Canadà, el Cor Cantinela de Moldàvia, el Cor Slowiki de Polònia, el Cor Korálek de Txèquia i el Cor Juventus Vocalis, amfitrió del festival. I a part de cantar com els àngels, tots ells eren molt simpàtics (a la cartera ha quedat alguns telèfons, a veure si els fem servir!)

El dia de la gran final va ser el dilluns 7 de juliol. Va ser el més dur de tots. Al cansament que ja acumulàvem de tota la setmana s'hi va afegir l'intens

pla de treball d'aquell dia, però, com us hem explicat, tot va quedar justificat quan van començar a sonar: *At the river, Cant help singing, One small voice, Seize the day, Music in my soul, Touch the future, Common Ground i Joyful, Joyful.*

En acabar el concert va començar la festa de comiat: begudes, menjar i música. El nostre cor, de sobte, es va recuperar de tot el cansament i es convertí en l'ànima de la festa. En alguna cosa havíem de destacar!

L'eufòria va saltar en acabar el concert.

A l'endemà havíem de sortir de Dannstadt direcció a Granollers. Aquí vam passar un dels pitjors moments perquè ens havíem d'acomiar: de les famílies, els organitzadors, els amics que deixàvem... i de la Rita, la nostra guia, que a part d'ajudar-nos en tot moment, ens va mostrar una Alemanya més dolça amb el seu afecte.

La tornada va ser tranquil·la. El cansament acumulat va sorgir i tothom va dormir la major part del viatge. Per una part es respirava unes certes ganes d'arribar a casa, però per l'altra, una enyorança pel que deixàvem enrere.

Així va acabar una experiència, que per tots aquells que l'hem viscuda, ha estat realment inoblidable.

PD: El capítol d'anècdotes és tant gran que necessitaríem tot un altre article, però, com a mostra de la nostra personalitat aquí queda el: <<No, we nos apañamos>>, que va exclamar algú quan la seva família volia ajudar-lo a pujar la bossa.